

I-nemzedék

Bevezető a virtuális világok megértésébe

Köszönet Stefan Brendernek és családjának, akik megvilágították számomra a virtuális világok abszurditását és akik megmutatták, hogy van élet a virtualitáson kívül.

A valóság kérdése mindig is képlékeny filozófiai, metafizikai, tradicionális népeknél vallásos probléma volt. Mi a valóság – hol van a határa és mik az elemei? Mi az, ami a valóságot valósággá teszi?

Az elsődleges valóság

A körülöttünk lévő világ természetét talán az indiai *maja* – a lepel, a felhő, a káprázat, mely az életet megédesíti és megmérgezi egyszerre, mely a isteni Egység köré puha fátyolfüggönnyt von – írja le a legplasztikusabban. A megnyilvánult valóság az indiai hagyományban tehát annyi, amennyit mi és minden élőlény az isteni Egység köré fon jelenlétével és történeteivel, vagyis a bolygón végbemenő *kapcsolatok* szövevényes hálójával. A valóság az egymással szembeállított tükrökben a végtelenségig megsokszorozott dinamikus mozgás. Fény. A valóság szüntelenül újratерemti önmagát önmaga által. A folyamatos Teremtés, mint isteni aktus, folyamatosan teremti az elsődleges *valóságot*, mely kitölti a teret és nem tud az időről. Az elsődleges valóság körébe tartozik a kenyérsütés is, a tűzrakás, házépítés, úszás, beszélgetés a beszélgetők fizikai jelenlétében, kertészkedés, fafaragás, tollal papírra írás, ceruzával papírra rajzolás, könyvből olvasás, állatokkal játszás, éneklés...

A virtuális valóság

Virtualitásnak nevezek minden olyan világot, amely egy technikai eszköz – I-ketyere – segítségével a használatot kilépteti abból a valóságból, amelyet az adott pillanatban a közvetlenül körülötte levő környezet meg-

határoz és megteremt, és amely környezetre önkéntelenül is mentális-érzelmi reakciói születnek. A kilépéssel egy időben belépteti egy olyan világba, amely *nem ismer fizikai határokat*, amely párhuzamos világokat szimulál (melybe belépni és melyből kilépni egyetlen gombnyomás), és amely világ az anyagot (*materia prima*) csak mint energiát jeleníti meg, kézzelfoghatósága nincs. A virtualitás a végtelen tükröződést tükrözi, így alkotja meg saját végtelen, *második valóságát*. A virtuális valóság is szüntelenül újateremtí önmagát önmaga által. A második valóságot csak az emberi faj teremti újra, semmilyen más élőlény nem része ennek a „teremtésnek”. A virtualitás helye a nemlétező és a létező határán mozog. Annyira létezik, amennyire elhiszem. Csakúgy, mint a körülöttem lévő valóság, szüntelenül átalakul, szüntelenül változik, megszületik és meghal.

A valóság és a virtualitás

Az elsődleges valóság alaptörvénye és működésének elve a hálózat, a hálók szövevénye, ezért a virtualitás logikája is a hálózatok hálózata. Az elsődleges valóságok közötti hatalmi viszony elenyésző ahhoz képest, amilyen hatalmi viszony a virtualitás és az elsődleges valóságok között kialakulni látszik. A hatalom kérdése ugyanis a virtualitás és a valóság viszonylatában alattomosabb, mint a valóság tükrői között. A virtualitás mélyebb és agresszívebb alá-fölérendeltséget teremt, mert a függőség megszületése automatikus velejárója a jelenségnek. A virtualitás a valóságot csendesesen megerősokolja és átveszi felette a hatalmat. A virtualitás ezért hatalmi aktus és egy sajátos *logika*, mely – mint látni fogjuk – az élet megannyi területén felüti a fejét, ezért a mindenkori hatalom nem röstelli azt eszközként használni.

Az I-nemzedék

Internet-nemzedék, Információs technológia-nemzedék, I-ketyere-nemzedék. Az I-nemzedék az a generáció, amelyik a második valóságban jobban elnavigál és kiismeri magát, mint az elsődleges valóságban. Az I-nemzedék a virtualitás szótárát és eszköztárát ismeri, használja és bővíti eszeveszett ritmusban. Az I-nemzedék mindeközben egy rémálom megszületéséhez asszisztál tudattalanul. A rémálom megszületéséhez elengedhetetlen a virtuális valóságok demokratizálása, népszerűsítése és hozzáférhetőségének széleskörű garantálása. Ez a folyamat a megszámlálhatatlan I-ketyere termelésén és eladásán keresztül valósul meg, melyek Afrika, Ázsia, Dél-Amerika legmesszebb lévő tereibe is behatolnak.

A rémálom megteremtése

A második valóság természete, hogy az illúziót tökéletessé teszi. Milyen illúziót? Azt, hogy nem kell egy gyufaszálat sem keresztbe tenni azért, hogy az elsődleges valóság ne pusztuljon el: az elsődleges valóságnak el kell pusztulnia, és ez így van rendjén, helyébe lép ugyanis a totális virtualitás. Ez a lelkiállapot a rémálom kezdete. Az I-nemzedék ennek a rémálomnak az eszköze és tudattalan felépítője. A virtuális valóságokat propagandaszerűen népszerűsítő szervezett hadjárat mást sem tesz, mint leszoktatja az embereket az elsődleges valóságról, mely egyre kevésbé lesz élhető, ehető, iható, látható, hallható, tapintható. Miért? Mert elpusztítjuk a bolygót, ahol élünk. A Természet (mely az elsődleges valóság alapja) degradálódásával egyenes arányban kell tehát felépíteni a második valóságot, ahol már nem lesz szükség az elsőre. Ha már elég erősek a virtuális (második) valóságok, az emberek nem fognak sopánkodni a természet legyilkolása láttán, a folyók és tavak elszennyezése láttán, az erdők kivágása láttán, a háborúk láttán, az éhség és szomjúság láttán, az erőszak láttán, a fajgyűlölet láttán, az olajfoltok láttán, az élőlények eltűnése láttán, az emberi kapcsolatok leépülése láttán. Ebben a pillanatban mágikus pont következik be: az elsődleges valóság belép a virtualitásba, hiszen a második valóság átvette az uralmat, az első nemlétezővé válik, azaz virtuálissá. Ezután már a virtualitás fogja meghatározni mi a valóság és mi nem. A második valóság ezért kiemelten főlérendelt viszonyban van az elsőhöz képest. A hatalom aktusa ebben a pillanatban a második valóság kizárólagosságának tételében áll.

A modernitás fekete mágiája – a rémálom kiterjesztése és visszainjektálása az elsődleges valóságba

Fontos megjegyeznünk, hogy a virtualitás egy logika is. Ennek a logikának a legmarkánsabb jellemzője, hogy nem ismer fizikai határokat. Lássunk egy példát arra, hogyan működik a virtualitás logikája a biotechnológiában, tehát az elsődleges valóságban.

A génmanipuláció egyike azon technológiáknak, melyek a legszemléletesebben mutatják a második valóság logikája alapján megszületett eljárásokat. A géntechnológia jelenlegi állása szerint a növényi és állati gének tetszőlegesen kicserélhetők, átvihetők az egyik szervezetből a másikba. Mi több, az állati géneket fajokon keresztül is kicserélhetjük, például az egyes állati DNS-szekvenciákat beültethetjük a befogadó növény genomjába. A logika, amit használunk, a *második valóság logikája*, hiszen csak a virtualításban nincsenek határok – sem emberi, sem ökológiai, sem fizikai, sem mentális, sem erkölcsi. A génmanipuláció feltöri és megerősökölja az elsődleges valóság törvényeit: a génfertőzés újabb bizonyíték a második valóság domináns természetére.

A génmanipuláció primitív barkácsolás, mely azon a feltételezésen nyugszik, hogy ha be tudom illeszteni egy alaszakai lazac hidegtűrésért felelős génjét egy kukoricába, akkor miért ne tegyem meg? Talán azért, mert a természetben ritkán él szexuális életet egy lazac és egy kukorica – leginkább soha. A génmanipuláció közvetlenül megsérti a természetes határokat. A következmény a gének elszabadulásának határtalan lehetősége, és a virtualitás logikája szerint azokat nem lehet megállítani semmilyen módon. Habár, ahogy a virtualitás vírusai esetében, egyetlen megoldás, hogy formattálom a merevlemezt...

Mesterséges élet – ontológiai erőszak a valóságban

2010 májusában a *Science* tudományos hetilapban a J. Craig Venter Institute és a Synthetic Genomics Inc. bejelentette a világ első, mesterséges úton előállított, saját magát reprodukálni képes élő szervezet megszületését, melynek az egész genomját egy gép rakta össze (ETC Group: Synthia is Alive. News Release, 2010. www.etcgroup.org). A szintetikus biológia – mint kutatási terület – a nanotechnológiák gyermeke. A nanotechnológia az elemi részecskéken elvégzett bármilyen beavatkozás, így nanotechnológia a génmanipuláció is és a mesterséges élet előállítása is. A szintetikus biológia, ha lehet, még perverzebb, mint a génmanipuláció. A szintetikus biológia megnyitja az utat az elsődleges valóságban a sci-fi életbe lépéséhez.

A virtualitás logikájából elindulva automatikusan levezethető és megérthető a mesterséges élet. A mesterséges élet (szintetikusan előállított DNS szekvenciákból előállított genom, majd élő szervezetek, majd „élő-lények” „előállítása” laboratóriumi körülmények között) igénye nem létezhetne a virtualitás logikája nélkül. Még egyszer: az elsődleges valóság önmagát teremti. A virtuális valóságot csak az ember teremti. Mesterséges élet létrehozása az ember (a férfi) legmélyebb igényének (élet teremtése) visszajára elsült aktusa. Kíváncsi lennék, nőknek eszébe jutna-e mesterséges élet létrehozása. Kétkem. Mesterséges élet létrehozása az elsődleges valóságban elkövetett legmélyebb erőszak, a Teremtés paródiája és ezért az emberi faj csődje. Az ember ezáltal a valódi Teremtést szimulálja. Az élet szimulálása: a virtualitás logikája. Az életet nem teremti, hanem meghamisítja. Amikor az ember mesterséges életet állít elő, Istent játszik, miközben nem látja, hogy az ördöggel köt szövetséget. Az élet – természetéből adódóan – *természetes*. Mesterséges élet „előállítása” ezért par excellence tiltott aktus. Az, hogy erre képes a techno-tudomány, nem legitimizálja annak a megvalósítását.

Két fentebb említett példánk a virtualitást, mint logika megjelenését mutatta be az elsődleges valóság egy-egy területén. A virtualitás I-ketyeréi és a virtualitás, mint logika abban a felismerésben kapcsolódnak össze, hogy a határok nélkülség illúziójába ringatják a felhasználókat. A minden-

határ-nélküliség megtapasztalása mind az I-ketyerék felhasználói, mind a techno-tudomány, mind a virtuális pénzvilág működtetői számára feltétlenül a szabadság mámorát adják és egyben a legvégső kísértés kapuját nyitják meg előttük.

Az illúzió totálissá tételével pedig (nincsenek határok), minden, ami a második valóság logikájában születik, az legitim: legitim a génmanipuláció, a mesterséges élet, a nanotechnológiák egyéb változata, a klónozás, a geotechnológia és az összes technokrata „racionalitás”, melyek csak retorikájukban akarják megmenteni az elsődleges valóság elemeit; valójában a második valóság építőelemei és ezért nem is áll szándékukban a valóságot megmenteni.

Szellemi tulajdonjogok – az élet privatizálása

Intellectual Property Rights – szellemi tulajdonjogok. A szellemi tulajdonjogokat csak akkor érthetjük meg, ha megértjük, melyik logika gyermeke. A levédés (patenting, brevetage) logikája szintén a virtualitás logikája. Szellemi szabadalmat olyan emberi találmányra, „szellemi termékre” lehet bejegyezni, mely az elsődleges valóságban önmagától nem létezik. Vagyis az ember attól fél, hogy – a technológiánál maradván – ügyefogyott teremtés-imitációját (a megszámlálhatatlan techno-fejlesztést) ellopják. Ezért kizárólagos tulajdonossá teszi önmagát, vagyis a feltalálót. Le kell védeni a második valóság elemeit. Rendben. Csakhogy: le lehet-e védeni a Teremtés, az elsődleges valóság elemeit? Kié a Teremtés? Be lehet-e jegyezni szellemi tulajdonjogot egy vetőmagra, egy génre, egy aminosavra?

A szellemi szabadalmak és jogdíjak történetében azon a ponton vagyunk, amikor olyan jogi szabályozás van hatályban, mely megengedi az élet levédését. Ma le lehet védeni egy DNS szekvenciát, de akár egy egész növényt is. Az élő szervezetek kitulajdonítása (privatizálása) egy-egy nemzetek felett álló cég-birodalom által annak a folyamatnak a része, mely megteremtette a hiperkapitalizmust: a magántulajdon kiterjesztése *mindenre*, ami körülvesz minket a bolygón. Így nem csak a virtualitás elemei kerülnek a magántulajdon rezsimje alá, hanem szép lassan az egész elsődleges valóság. Levédeni a géneket, a növényeket, az állatfajokat. Ha a technológia képes lenne a levegőben az oxigént valamilyen módon megjelölni, vagyis számon tarthatóvá tenni, az ember levédené az oxigént is.

Szellemi tulajdonjogot bejegyezni a Teremtés molekuláris és nano-elemeire a kitulajdonítás teljesen új formáihoz vezet. Alapja egy jogszabály, melyet azok fogadnak el, akik a virtualitás elemeit létrehozzák. Engem megkérdeztek? És téged? Az élet levédése nonszensz. Az életet nem lehet levédeni. Tiéd? Gyere ide, és vedd el, ha kell. Fizetni? Kinek? Rablóknak? Az élet levédése a virtualitás fantazmagóriája.

Az ETC Group „The new Biomasters” (2010) című jelentésében (www.etcgroup.org) felsorolja azokat a veszélyeket, melyek a szintetikus biológia és a szellemi tulajdonjogok összekapcsolásából adódnak. Egyre elterjedtebb fogalomvá válik a bioklónozás, melynek lényege, hogy egy gyógyszer-, élelmiszer- vagy vetőmagcég a Föld biodiverzitásban gazdag országaiban olyan növényi vagy állatgenetikai erőforrásokhoz jut, melyből saját gyógyszerei, élelmiszerei vagy vetőmagjai számára vonja ki a szükséges anyagot, melyet azután szellemi szabadalommal lát el. Majd biztos, ami biztos, illegális felhasználásért beperli azt a közösséget, amelyiktől a genetikai anyagot kapta. Nem felháborító, hiszen a törvény az törvény. A bioklónozás új utakat találhat magának abban a pillanatban, ha a genetikai erőforrást nem kell kivonni többé fizikailag sem, mert az információ önmagában elegendő ahhoz, hogy azt mesterséges úton előállítsák. A mesterségesen előállított élet levédésének lehetősége teljesen új fejezet a magántulajdon történetében. Mivel feltalálásról van szó, mi sem természetesebb, hogy a kettő kéz a kézben jár majd. A szintetikus biológia és termékei levédésének valódi célja a élet áttemelése a totális virtualitásba és ezzel egyidőben a (virtuális) élet azonnali monopolizálása.

A virtualitás elburjánzása és a szellemi tulajdonjogok kiterjesztése az élet minden területére olyan beláthatatlan társadalmi ellenőrzéshez vezethet, melyet ma el sem tudunk képzelni. A monopolkapitalizmus csúcsra járatása és az elnyomás tökéletesítése az „élettudományok” integrálásával eddig soha nem tapasztalt mértékben fog megnőni. A globális kisajátítás harctere a genetikai erőforrások területe, melynek bevezető epizódjában találjuk a növényeket és az állatokat, a tárgyalásban pedig az emberi géneket. A virtualitás logikája szerint ugyanis nincsenek határok...

Emigráció a virtualitásból

A virtualitás észrevétlenül fon körbe bennünket és senki sem marad ki belőle, aki nem áll ellen tudatosan. A populáris térben a tőzsdén, bankügyletekben, sms-ben, interneten, I-ketyerékben, videojátékokban, skype-on, videokonferenciákon és 3D-s mozikban éljük életünket. Lé-tünk jelentős részét akaratlanul is már a virtuális valóságokban éljük. A techno-tudomány pedig a virtualitás logikáját használva belép az integrált tisztítás korszakába, melynek célja a valóság lecserélése egy második, mesterségesen létrehozott valóságra, ahol nano-struktúrájukban átalakított növények, fák, állatok, élelmiszerek várják a most még genetikai manipuláció-mentes embereket...

Emberfeletti erőfeszítést igényel, és minél jobban be van vonódva valaki, annál nehezebb, de meg kell tenni. Nincs más megoldás, mint hogy emigrálni kell a virtualitásból az elsődleges valóságba. Vissza kell utasítani, hogy a virtualitás és a virtualitás logikájában megszületett társadalmi ellátó, ellenőrző és végrehajtó rendszerek átvegyék a hatalmat és meghatározzák élettereinket. Újra kell teremteni az elsődleges valóság tereit, elemeit és eszközeit. Vissza kell utasítani a szintetikus biológiát, a szellemi tulajdonjogokat, a génmanipulációt, és a megannyi ránk váró, a virtualitás logikájából születő, megoldásként tálalt hamis valóságokat.

Emigrálni a virtualitásból – ez ma még csak kevesek kiváltsága. Az ember, aki a létezés peremén él, biztos támpont. A létezés peremén élni annyi, mint az élet mesterségesen felgyorsított ritmusából (ami szintén a virtualitás jellemző tulajdonsága) tudatosan kimaradni és a természet ritmusára hagyatkozni. Ma eljutni idáig egyet jelent a fennálló rendszer teljes meghaladásával és elengedésével.

Apró lépésekben vissza kell térnünk a Földhöz: meg kell művelni, gondozni kell és vigyázni kell rá. Apró lépésekben vissza kell térnünk a Földhöz: a forradalom a kisajátított valóságunk visszaszerzése, az életünk visszaszerzése. Apró lépésekben vissza kell térnünk a Földhöz: együtt élni vele és egymással, mintha csak emberek volnánk.

A valóság kérdése mindig is képlékeny filozófiai és metafizikai, tradicionális népeknél vallásos probléma volt. Hamvas Béla egy helyen így ír: „Századunk nagy kérdése a valóság.” Talán a mi századunké is ez lesz? Mi a valóság? „The divine is only real”* – mondja Coventry Patmore.

* „Csakis az isteni valóságos.”